

højtærede Indenrigsminister forelagt Byraad, Sogneraad og Amsraad Spørgsmaal om, hvorvidt man ønskede en Fortsættelse eller ikke. Ganske vist har Meningerne været delte, som det fremgaar af Besvarelserne, men i det store og hele har man dog ønsket at fortsætte, men det maa jo ikke glemmes, at paa det Tidspunkt, da disse Svar blev affattet, har man kun haft Indtægtsansættelserne for 1917—18 at regne med, maaske her og der ogsaa Ansættelser for 1918—19, men i hvert Fald har man slet ikke haft de meget betydelige Indtægtsstigninger, som navnlig er opnaaede indenfor Arbejderklassen ved de sidst vedtagne Lønforhøjelser. Ingen kan ganske vist vide, hvorledes disse Svar vilde være faldet ud, hvis man havde kunnet afgive dem under Hensyn til de nugældende Indtægtsforhold. Efter Statistisk Departements Bearbejdelse af det foreliggende Materiale var Prisstigningen i Januar 1919 for et Budget paa 2 000 Kr. ca. 90 pCt., men Indtægtsstigningen var for Arbejdere i privat Tjeneste i Oktober 1918 100 pCt. og er faktisk nu langt højere, medens den for de lavest lønede Statstjenestemænd var 75—100 pCt. og for de højere lønede aftagende helt ned til en Stigning af 25 pCt., som en Tjenestemand med Indtægt af over 6 000 Kr. har opnaaet. Det er altsaa i Virkeligheden disse sidste, som under Hensyn til deres hidtidige Levofod stærkest har følt Dyrtdens Tryk, og saa naturligvis i første Række de mange, som i de senere Aar har fristet Livet med smaa Pensioner, smaa Livrenter eller Renter af smaa Formuer, smaa handlende, Smaaahaandværkere og lignende. Af Hensyn til disse sidste kan jeg ganske slutte mig til den Betragtning, som den højtærede Indenrigsminister har ført frem i det høje Ting, og som gaar ud paa, at man ikke med eet Slag kan hæve Dyrtdislovgivningen. Den har kulmineret ved Loven af 13. Juli 1918, men selv om Lønniveauet nu for en meget stor Del af Befolkningen i Virkeligheden ligger tæt op ad Prisstigningsniveauet, er der dog saa betydelige Kredse, som har vanskeligt ved at friste Livet i disse Tider, at en Fortsættelse af denne Lovgivning er fornøden, men under Former, som betyder en ganske væsentlig Lettelse for det offentlige med Hensyn til Udgifterne i Sammenligning med dem, der har været anvendte de foregaaende Aar.

Jeg er altsaa enig med den højtærede Minister i, at vi maa nedad med Udgifterne, og det er klart, at denne Ned-

gang maa foregaa i Spring baade under Hensyn til de Forhold, jeg har nævnt, og under Hensyn til Statens og mange Kommuners finansielle Stilling. Spørgsmaalet er altsaa, om det Spring, der ved dette Lovforslag er gjort, er stort nok. Saa vidt jeg kan se, vil det Beløb, der her er foreslaaet anvendt af Stat og Kommune, for Tiden indtil den 31. Marts 1920 udgøre i alt 30 Mill. Kr. En betydelig Nedgang er der altsaa her Tale om, men man har ved Afgørelsen af, hvem der skal støttes, at holde sig til de Indtægtsangivelser, man har fra tidligere Tid, og kan ikke bygge paa de Indtægter, som i Virkeligheden er Nutidens. Kunde man det, tror jeg, man kunde have gjort Springet noget større, end Tilfældet er blevet. Man kunde formentlig have indskrænket sig til at blive staaende ved det, der staar i § 3 i Loven af Juli 1918, hvorefter der med $\frac{2}{3}$ Statsstøtte kan ydes Hjælp til dem, der er vanskeligt stillede, idet der under denne Paragraf ganske sikkert ogsaa ved en Regulering af Beløbet med det Formaal for Øje kunde være ydet Hjælp til Brændselsanskaffelse. Men man har altsaa foretrukket den Form, hvori Lovforslaget nu foreligger, og jeg skal da heller intet afgørende indvende derimod. Det glæder mig, at Princippet nu bliver dette, som altid fra Venstres Side har været hævdet, at det er den, der trænger, man skal komme til Hjælp. Vel ser jeg, at i Lovforslagets § 1 bemyndiges Kommunerne til at hjælpe alle til billig Brændsel og Belysning, men for Husstande med Indtægter over en vis Grænse maa det da ske paa den vedkommende Kommunes egen Bekostning. Jeg er vel fornøjet med Ændringen i Bestemmelsen i den hidtidige Lovs § 4, hvorefter Ministeren var bemyndiget til at lade Kommuner, i hvilke der var et særlig stort Antal vanskeligt stillede i Forhold til det samlede Befolkningsantal, bruge til Dyrtdisforanstaltninger udover det i de foregaaende Paragraffer bevilgede, vel at mærke saaledes, at Kommunerne selv skulde afholde de $\frac{2}{3}$. I Bilagene til Lovforslaget, som det er fremsat i Folketinget, ser man, at det for ikke faa Kommuners Vedkommende er ret betydelige Beløb, der er anvendte i Henhold til denne Paragraf; dette gælder ogsaa adskillige Landkommuner. Man har mange Steder været tilbøjelig til at mene, at Indenrigsministeren ikke fæstede sig tilstrækkeligt ved den Betingelse, der var stillet, for, at denne Paragraf kunde bringes til Anvendelse, men var mere tilbøjelig, end man i Rigsdagen